

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / V. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

19. ŘÍJNA 1997

Z obsahu:

Maria prostřednice

Jan Pavel II. při
generální audienci
1. října 1997
– strana 2 –

Má to ještě význam?

Není naléhavější evan-
gelizovat Evropu než
Afriku?
– strana 4 –

Eucharistie a misie

Eucharistie je mystic-
kým středem a srdcem
křesťanství...
– strana 4 –

Nebojte se!

...když vycházel
kardinál Wojtyła
v r. 1978 z konkláve...
– strana 5 –

Balala mingi

Dopis z misí
– strana 7 –

Maličká učitelka

Terezie od Ježíška
učitelkou církve
– strana 8 –

Ke komu půjdeme?

Brzy přijde i u nás
doba, kdy bude
poptávka po auten-
tické službě církve...
– strana 10 –

Neděle 19. října 1997 – den modliteb za misie

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM NA ROK 1998 V TOMTO ČÍSLE

na str. 16

Maria prostřednice

Mezi tituly dávané Panně Marii v účtě církve osmá kapitola Lumen gentium připomíná titul PROSTŘEDNICE. Ačkoli někteří koncilní otcové nesdíleli plně takovou volbu, byl tento název stejně zařazen do dogmatické konstituce o církvi na potvrzení hodnoty pravdy, kterou vyjadřuje. Dbalo se však na to, aby se nespojoval se žádnou zvláštní teologií prostřednictví, nýbrž aby se jen uvedl mezi jinými tituly dávanými Panně Marii. Koncilní text ostatně už uvádí obsah titulu prostřednice, když tvrdí, že Panna Maria nadále nám získává dary věčné spásy svými mnohonásobnými přímlyvami. Jak připomínám v encyklice Redemptoris Mater, Mariino prostřednictví je úzce spojeno s jejím mateřstvím, má výrazně mateřský charakter, který je odlišuje od prostřednictví jiných tvorů. Z tohoto hlediska je jedinečné svého druhu a mimořádně účinné.

Na námitky, jež vznesli někteří koncilní otcové proti termínu prostřednice, sám koncil se postaral o odpověď tvrzením, že Maria je pro nás Matkou v řádu milosti. Připomínáme, že Mariino prostřednictví je podstatně kvalifikováno jejím božským mateřstvím. Uznání úlohy *prostřednice* je kromě toho zahrnuto ve výrazu *naše Matka*, jenž předkládá učení o mariánském prostřednictví tím, že klade důraz na její mateřství. Konečně titul *Matka* v řádu mi-

tuje k tomu známý text z Prvního listu Timoteovi. *Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny.* Koncil dále tvrdí, že Mariina mateřská úloha vůči lidem nikterak nezastiňuje ani nezmenšuje toto jediné prostřednictví Kristovo, nýbrž ukazuje jeho sílu.

Naprosto vzdálená toho, aby překážela výkonu jediného prostřednictví Krista, Panna Maria

Poutníky ze salesiánského hnutí mládeže, kteří se zúčastnili generální audience pozdravil Svatý otec těmito slovy:

Srdečně vítám poutníky salesiánského hnutí mládeže. V neděli česká církev oslavovala svého patrona sv. Václava. On nelpěl na svém vznešeném původu pozemském, ale zakládal si na nebeském původu svého povolání k dokonalosti, jež mu bylo uděleno při křtu. Drazí přátelé, zůstaňte věrní jeho odkazu, upřímně vám žehnám. Chvála Kristu.

losti objasňuje, že Panna spolupracuje s Kristem na duchovním obrození lidstva.

Mariino mateřské prostřednictví nezatemňuje jediné a dokonalé prostřednictví Krista. Vždyť koncil po zmínce o Marii prostřednici upřesňuje: *To však je třeba chápat tak, že se tím důstojnosti a účinnosti jediného prostředníka Krista nic neubírá a nic nepřidává.* A ci-

spíše ozřejmuje jeho plodnost a účinnost. Celý spasitelný vliv blahoslavené Panny na lidi neplyne totiž z nějaké nutnosti, nýbrž jediné z Božího svobodného rozhodnutí a z nadbytku Kristových zásluh, opírá se o jeho prostřednictví, na něm naprosto závisí a z něho čerpá celou svou sílu.

Hodnota Mariina prostřednictví vyvěrá z Krista, a proto

JE TO ON

*v tichosti vánku poledního
je u nás, abychom také ztichli
před tváří Ženicha, který přichází,
a jestliže k národům a k světu
hovoří jako oheň a jako kladivo
rozrážející skálu,
u tebe jen klepe s prosbou za prominutí,
že vyrušuje,
stojí za dveřmi a klepe neodbytně
a hned se omlouvá...
Z jeho kostelů rostou domy
Z jeho tajemství roste věda
Z jeho poslušnosti svoboda
Z jeho jediných rukou zadarmo dávajících
z jeho žehnajících rukou probodených
jediná opravdová,
jediná skutečná vláda nad světem.*

(J. Zahradníček)

spásonosný vliv blahoslavené Panny nijak nepřekáží přímému spojení věřících s Kristem, nýbrž je spíše podporuje. Vnitřní zaměření díla *prostřednice* na Krista vede koncil k tomu, aby doporučoval věřícím utíkat se k Marii, aby pod její mateřskou ochranou vroucněji přilnuli ke svému prostředníku a Spasiteli. Prohlášení Krista jediným prostředníkem, jak to čteme v textu listu sv. Pavla Timoteovi, vylučuje jakékoli paralelní prostřednictví, avšak nikoli podřízené prostřednictví. Vždyť dříve, než autor podtrhne jediné a výlučné prostřednictví Krista, doporučuje, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy a díkuvzdání za všechny lidi. Nejsou snad modlitby formou prostřednictví? Ba podle sv. Pavla jediné prostřednictví Krista je určeno rozvíjet jiná závislá a služebná prostřednictví. Tím, že apoštol prohlašuje Krista za jediného prostředníka, chce jen vyloučit jakékoli nezávislé nebo konkurenční prostřednictví, v jiné formě slučitelné s konečnou hodnotou díla Spasitele.

Na prostřednictví Krista je možné podílet se v různých oblastech díla spásy. Lumen gentium zdůrazňuje, že žádný

tvor nemůže být nikdy kladen na jednu rovinu s vtěleným Slovem a Vykupitelem. Pak vysvětluje, jak je pro tvory možné vykonávat některé formy prostřednictví v závislosti na Kristu. Tvrdí totiž: Jako mají na Kristově kněžství rozličným způsobem účast jak posvěcení služebníci, tak věřící lid a jako se Boží dobrota skutečně vylévá na tvorstvo různým způsobem, tak ani jediné prostřednictví Vykupitele nevylučuje, nýbrž vyvolává rozličnou spolupráci tvorů vyplývající z účasti na jediném zdroji. V této vůli vyvolat účast na jediném prostřednictví Krista se ukazuje nezištná láska Boha, který chce sdílet to, co vlastní.

Vždyť co je Mariino mateřské prostřednictví, než otcův dar lidstvu? Proto koncil uzavírá: Církev neváhá vyznávat takovou podřízenou Mariinu úlohu, stále ji prožívá a klade věřícím na srdce. Maria vykonává svou mateřskou činnost ve stále závislosti na Kristově prostřednictví a od něho dostává všechno, co její srdce chce dát lidem. Církev na svém pozemském putování bez přestání zakouší účinnost akce Matky v řádu milosti.

Podle vatikánského rozhlasu

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 53,10–11

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého Služebníka utrpením; jestliže dá v obět' svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, Hospodinův plán se zdaří skrze něho. Po útrapách se jeho duše nasytí světlem, svým utrpením můj Služebník ospravedlní mnohé, neboť na sebe vezme jejich viny.

2. čtení – Žid 4,14–16

Bratří! Máme vynikajícího kněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme svého vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme proto s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

Evangelium – Mk 10,35–45

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil jednu prosbu.“ Odpověděl jim: „Co chcete, abych pro vás udělal?“ Řekli mu: „Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se pokřtít v křest, ve který já budu ponořen?“ Oni mu odpověděli: „Můžeme!“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponořeni budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.“ Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vašim služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Myšlenka na neděli

CESTA KE SLÁVĚ

Zamyšlení nad úryvkem Mk 10,35–45

Syn člověka přišel, aby sloužil a dal svůj život za mnohé.

Cesta, na které dnes doprovázíš Pána, vede do Jeruzaléma. Na jejím konci je Golgota a kříž. Už zbývá tak málo času a Ježíš potřeší a přitom nejpodrobněji mluví o svém nadcházejícím utrpení⁽¹⁾, ale opět se neseťkává s porozuměním. Apoštolové jako by jeho slova ani nevnímali. Uvědom si, že ani Ježíšova osobní přítomnost nedokáže zaplašit roztržitost pramenící ze sebelásky. I v jeho společnosti se člověk může tak zahledět do sebe, že zapomene vnímat svého Pána. Jakub a Jan neslyší, o čem mluví, protože se nemohou dočkat, kdy už dokončí svou řeč, jen aby mohli přednést svou zvláštní žádost. Všimni si, že neberou přitom ohled ani na svých deset druhů a chtějí si jen sami pro sebe zajistit protekční postavení.

Nevíte, oč žádáte. Toužíte po potěšení, které lichoťí vaší samolibosti. Myslet na sebe, to není způsob, jak se přiblížit k Pánu. Nejblíže, to znamená nejpodobnější jsou mu naopak ti, kteří jako on chtějí sloužit druhým tak, že na sebe zapominají.

Co vyvolalo nelibost ostatních? Nelíbí se jim, že ti dva jednájí na svou pěst. Domnívají se, že rozdělování funkcí a postavení se týká všech. Jakub a Jan jen předěšili ostatní v tom, na co i oni tajně pomýšlejí.

Všimni si Ježíšovy trpělivosti. Nijak jim nevyčítá jejich malichernou ješitnost. Vy-užije neshod a hašteřivosti, které vyvolala ctižádost, aby jim právě z tohoto jejich pohledu přiblížil smysl svého i jejich utrpení. Cesta k opravdové slávě nevede směrem vzhůru, tím méně přes porážku druhých lidí. Ježíšova cesta ke slávě vede dolů, přes propast utrpení a ponížení podstoupeného ve službě lásky k těm, kteří potřebují vysvobození. Ježíšova služba jde až tak daleko, že bere na sebe viny všech lidí.

Uvědomuješ si, co to znamená vzít na sebe cizí viny? Není tomu tak, že často nejsi schopna vzít na sebe ani ty vlastní? Ospravedlňuješ se sama před sebou i před druhými, cítíš se dotčena i oprávněnou

výtkou, natož nespravedlivou. Přestaň si vypočítávat, kde ti bylo ukřivděno, kde se ti nedostalo zaslouženého uznání, a zaměstnej své srdce jiným zájmem: nauč se dívat kolem sebe pohledem, který stále hledá, **komu bys posloužila.** A nezdržuj se při tom starostí, zda také ti druzí slouží tam, kde by měli a mohli. To by byl jen návrat k panování a ovládání těch druhých.

Každý, i nejvšednější úkol tvé každodenní práce, který tě už možná unavuje svou monotónností a nekonečným opakováním, může nyní dostat nový a vznešený smysl: jsou to skutky jen zdánlivě drobné služby: jejich velikost vyrůstá z trpělivé vytrvalosti.

Mocní tohoto světa si střeží svůj monopol, aby je nikdo nepředstihl a nezastínil. Ježíš dělá pravý opak: neskrývá své tajemství, každému nabízí svůj *křest* a svůj *kalich*. Nepocit'uješ také někdy touhu vyznamenat se tím, co nikdo jiný neudělal? Proslav se jako on svou poslušností a pokorou, o kterou není třeba svádět boj s konkurencí, nýbrž jen sama se sebou.

Poděkuj Pánu, že ti nabídl svůj příklad i tu nesmírnou možnost, abys jej následovala na **jeho cestě** ke slávě. Ježíš nejlépe ví, že to pro tebe nebude nijak lehké, ale nemusíš se bát, *jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost*⁽²⁾. *Hospodinův Služebník*⁽³⁾ bude i tvým Služebníkem, projeví-li ochotu **naučit se jeho služebnosti.** Vratká radost, kterou mají mocní z toho, že si druhé podrobili, je placena neustálým strachem o vlastní postavení. Tebe naopak, i když ti bude někdy proti srsti pocit pokoření, že máš posluhovat těm druhým, odmění už zde pocit dosud nepoznané svobody a především hluboká tichá radost z radosti, jakou jsi nečekaně a nenápadně potěšila ty, kdo ji sami marně hledali. A jejich nalezená radost může být o to větší, když tě o tvou službu nebudou muset prosit, když je tvá pokorná a skrytá služba nijak neponižuje ani je nenutí, aby ti byli vděční.

Ježíši, *tvoje slovo je správné, spolehlivé je celé tvoje dílo;*⁽⁴⁾ *ty máš soucit s mými slabostmi, vím, že u Tebe najdu milost a pomoc v pravý čas.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 10,33; ⁽²⁾ srov. res. žalm 33; ⁽³⁾ srov. 1. čtení Iz 53,11; ⁽⁴⁾ srov. respon. žalm 33; ⁽⁵⁾ srov. 2. čtení Žid 4,15n

Má to ještě význam?

Není naléhavější evangelizovat Evropu než Afriku, kde povolání rostou jako na poli? Nepůsobí misionáři více škody než užítka, když importují domorodcům cizí kulturu? Potřebují nás ještě vůbec Afričané, abychom jim zvěstovali Krista?

Snad jsou na mnoha místech Afriky společenství, která jsou schopna žít a rozvíjet se bez cizí pomoci.

Ale já jsem přesvědčen, že otázka stojí jinak a že církev v Africe nám prokazuje neoceňitelnou službu, když nás zve, abychom navzdory všemu posílali dělníky na její žeň.

Církev v Africe by se mohla obejít bez naší pomoci, ale dočkáme se nového jara v našich famostech a v hnutích naší církve, jestliže nepošleme naše nejlepší síly, aby evangelizovaly pohany? Jak můžeme oživit naše struktury, jestliže se nenučíme dávat nejen z přebytku, ale i z nedostatku?

Mluvil jsem s mladými lidmi z mnoha zemí Evropy a poznal jsem, že mnozí jsou tak zraněni, že nejsou schopni odpovídat na Boží volání. Nejsou schopni udělat konečné rozhodnutí, protože mají strach z budoucnosti. Museli by projevit mimořádné hrdinství, aby byli schopni odpoutat se od svodů světa, jimiž jsou obklopeni.

Mnoho z nich by se mohlo uzdravit, kdyby alespoň rok

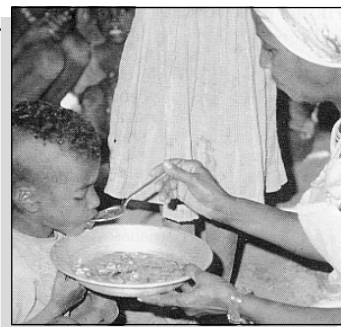
prožili v Africe ve službách těm nejchudším.

Dnešní mládež cítí, že by musela nadlouho opustit svůj pohodlný život, své jistoty a své citové vazby, aby se mohla setkat s Kristem, který přebývá v těch nejchudších.

Proto snažně prosím bratry a sestry v afrických obcích: „Svolte a přijímejte lidi z Evropy, kteří o vás nemají ponětí, které je těžké snášet a milovat, kteří vás možná zraní, ale pro které je styk s Afrikou a konkrétní bídou, kterou zde zažívají, jedinou šancí, jak poznat skutečnou pravdu o Kristu. **Přijměte skutečnost, že nesete svůj díl odpovědnosti za zmrtvýchvstání mládeže na Západě.**“

Nemyslím si, že by se mělo postupovat při pomoci Africe tak jak doposud. Evropě hrozí, že ztratí svou křesťanskou identitu, a prožívá svůj nevýslovný zápas.

Vím, že spása Západu je v mobilizaci misii pro pohany: **musíme vyprovokovat Boha**

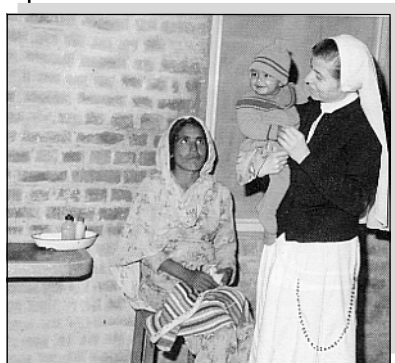
tím, že dáme to nejlepší, co máme, to znamená naše mladá povolání, naše hmotné i lidské prostředky, abychom posloužili mladým církvím, které mají před sebou úkol evangelizovat tolik pohanů, a to v těžké konkurenci s islámem.

Pak nám Bůh požehná a my budeme svědky, jak u nás zazní nová Boží sláva.

Francois Xavier

P. S.

Prožít skutečnost africké církve je užitečné nejen pro mladé, ale také pro ty, kteří si lámou hlavu, jak přizpůsobit církve dnešnímu světu. Svět je něco mnohem více než zakouřená evropská humna.

Eucharistie a misie

Eucharistie je mystickým středem a srdcem křesťanství, ve kterém Bůh tajemně vychází sám ze sebe a uzavírá nás do své náruče. Jestliže toto srdce netluče, apoštolové nemohou hlásat evangelium, sestry nemohou těšit a ošetřovat, laici nemohou orientovat svět směrem k Božímu království. Jestliže slavíme eucharistii především proto, abychom se líbili Bohu, stává se pramenem víry.

Misie jsou něco více než jen propaganda určitých idejí nebo zajištění publicity v určitém vymezeném společenství. Misie vychází od Boha a k Bohu směřuje, musí čerpat svůj vznik z větší hloubky a ne pouze v rovině aktivity a strategie, které nás napadnou. Musí mít hlubší a vyšší zdroje než pouhá publicita a techniky přesvědčování. Forma a způsob, jak se stala sv. Terezie z Lisieux patronkou misii, nám pomáhá pochopit, co je třeba rozumět pod pojmem misie. Terezie nikdy

nebyla v žádné misijní krajině, nikdy nevyvíjela bezprostřední misijní činnost. Ale pochopila, že Církev má také srdce, a pochopila, že tímto srdcem je láska. Pochopila, že apoštolové nejsou schopni hlásat evangelium, mučedníci nejsou schopni prolévat svou krev, jestliže toto srdce již nehoří láskou. Pochopila, že láska znamená všechno, že překračuje čas i prostor. A pochopila, že ona sama, malá řeholnice za mřížemi karmelského kláštera v provinčním francouzském městě,

může být ve skutečnosti přítomná všude, protože pokud žila láskou, byla spolu s Kristem v samém středu Církve.

Není kořen nesnází v posledních třiceti letech právě v tom, že jsme mysleli pouze na vnější problémy, ale zapomněli jsme, že všechna činnost musí být živena ustavičně hluboko zevnitř?

Eucharistická liturgie jako taková není určena pro nevěřící. Předpokládá, že již byla uskutečněna »iniciace«. Může se jí účastnit pouze ten, kdo vstoupil do jejího tajemství celým svým životem. **Liturgie se slaví pro Boha a ne pro diváky.** Liturgie není na to, aby uspokojovala osoby a jejich momentální požadavky. Není jejím posláním vyluzovat víru, protože víra má vždy co do činění se samým Bohem, a pouze tam, kde je přítomna jeho blízkost,

kde lidské záměry a cíle ustupují do pozadí před velkou úctou k němu, tam se vytváří úrodné pole pro vznik víry.

Eucharistie se obrací k Bohu a k němu také obrací lidský pohled.

Bez kříže zůstala by eucharistie prázdným rituálem, bez eucharistie by byl kříž jen lehkou profánní událostí.

Kardinál J. Ratzinger na Euch. kongresu v Bologni

V dublinském kněžském semináři v Irsku se v tomto školním roce nepřihlásil ani jeden kandidát kněžství. Protože arcidiecéze potřebuje 800 kněží, z nichž mnozí jsou už velmi staří, nahrazují je mladí kněží z Afriky.

-ravat-

Nebojte se!

Když vystoupil Karol Wojtyła z konkláve jako nový papež, řekl k shromážděným davům dvě překvapující slova: »Nebojte se!«

Kdekoho mohlo při tom napadnout: Zná ten člověk vůbec dnešní svět?

Ano, když vycházel kardinál Wojtyła v r. 1978 z konkláve, byl tento svět všechno možné, jen ne svět klidu a pokoje. Byla tu vyhrocená situace mezi Východem a Západem, které stály proti sobě jako dva dokonale vyzbrojené systémy. Potratové zákony otevíraly dveře masovému vraždění nevinných dětí v mnoha částech západního i východního světa, bezohledné vykořisťování třetího světa bylo v plném proudu, hrozící katastrofy životního prostředí, o kterých mluvil Římský klub, se objevovaly na zdi jako *Mene-tekel* ve Starém zákoně.

A přece první slova zněla: *Nebojte se!* a jako by se stala novým programem nastávajícího pontifikátu. Papež trvá na této své výzvě dodnes, kdy důvody ke strachu ještě více zesílily. Nežijeme snad ve světě, kde všechno kolem nás hrozí rozpadnutím?

Experti varují před nadcházejícími klimatickými katastrofami, počet nezaměstnaných ustavičně vzrůstá, jsou ohroženy důchody, pornografie a násilí zaplavují sdělovací prostředky. Ohrožuje nás AIDS, drogy a dokonce i tuberkulóza, o které jsme se domnívali, že jsem ji porazili.

Lidé reagují příznaky rostoucího strachu: stále přibývá uživatelů uklidňujících prostředků, prášků na spaní, roste konzum alkoholu a drog. Miliony lidí trpí depresemi...

Někdo řekne: To stačí, přestaňte už s těmi Jobovými zprávami! Dobře, přerušíme ten vý-

čet, který ještě zdaleka nekončí. Jedno je nicméně jisté: Kdo se dívá na svět otevřenými očima, má dostatek důvodů k tomu, aby měl strach.

Co tedy znamená *Nebojte se*? Máme snad zavírat oči před veškerým ohrožením? Máme se utíkat do vysněného světa?

Není věru lehké psát na toto téma. Když se člověk zmíní o aktuálních ohroženích, hned dostane nálepkou »pesimista«. Ale když někdo vyzve k odložení strachu, vytkne se mu, že maluje svět na růžovo. Tak i onak je to řeč na ostří nože.

Když církev volá *Nebojte se!*, nepřehlídí důvody strachu, ale vyzývá k odvaze navzdory vnějšímu ohrožení. Vyzývá, abychom se nebáli ani v prostředí, které je přesyceno strachem.

Právě to je příslibem Ježíše Krista. Pán vůbec nepřikrašluje situaci ve světě: slibuje pokoj po svém zmrtvýchvstání svým učedníkům, kteří si ze strachu před Židy zavřeli dveře, a to ve městě, kterému předpověděl úplné zničení.

Příznačný pro tuto situaci je text z Matoušova evangelia, kapitola 10., verš 16–39. Zde opakovaně vyzývá Ježíš učedníky, aby se nebáli, ačkoliv jim předpovídá, že budou postaveni před soudce, voděni před vladaře a krále, ode všech nánáviděni, zrazeni ve vlastní rodině, pronásledováni od města k městu.

Žít za takové situace beze strachu, není to absurdní? Nikoliv. Ježíš říká, že kdo svěří svou duši, centrum své bytosti do Božích rukou a »*bojí se*« pouze

Boha, toho Bůh láskyplně přinese všemi těmito nástrahami.

Neboj se, protože se o tebe stará Bůh, v jehož rukou je všechno; to je jeho poselství. *Nedělejte si starosti a neptejte se: Co budeme jíst? Co budeme pít? Čím se budeme odívat? Protože toto všechno hledají pohané. Ví zajisté váš nebeský Otec, že toto všechno potřebujete. Pečujte nejprve o Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno* (Mt 6,31–33).

Výzva *Nebojte se!* nás vede přímo do centra křesťanské radostné zvěsti. Tato výzva nesleduje šíření nějakého optimismu nebo pozitivní nálady. Upozorňuje nás spíše na to, že Bůh není nezáčastný na dění tohoto světa, že je dále Pánem dějin, a to navzdory všemu zlému, co se na světě děje. Můžeme s jistotou počítat s tím, že navzdory všem rozporům provází jednoho každého jeho životem a obrací tajemným způsobem všechno k našemu dobru, pokud...

Ano, pokud jej takto jednat necháme: *Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno pomáhá k dobrému*, říká nám apoštol (Řím 8,28). Dějiny spásy se uskutečňují uprostřed krajního chaosu navzdory všemu zlu a dokonce skrze toto zlo. *Já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani výška a ni hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu, našem Pánu* (Řím 8,38n).

Na tomto místě musím ovšem sám přiznat: Bohužel, jsem sám dalek toho, abych byl tímto příslibem skutečně dokonale naplněn. Až příliš dobře znám úzkosti a starosti. Jak jsem často v tísni, když jsem při svém povolání jako novinář konfrontován ustavičně s alarmujícími zprávami!

Zvláštní království Boha Otce trvalo až do potopy a bylo ukončeno potopou vody. Království Ježíše Krista bylo ukončeno potopou Krve. Ale Tvoje království, Duchu Otce i Syna, je nyní na vzestupu a bude ukončeno potopou ohně lásky a spravedlnosti.

Ludvík M. Grignon
z Montfortu

Přesto mě od r. 1978 doprovází papežovo zvolání: »*Nebojte se!*« Je to pro mne vzpruha a útěcha. Když jsem ta slova uslyšel, věděl jsem: Je to řečeno právě pro naši dobu, protože naše společnost se vyvíjí tak, že ji ovládají stále více strach a úzkost. Neboť úsilí moderního člověka směřuje systematicky k tomu, aby vzal všechno do svých rukou, zbudoval si sám svůj svět bez Boha. To samozřejmě není vůbec možné, a tak je strach již předem naprogramován. Zbývá jen jedna možnost: spolehnout se na Boží příslib, že se nemusíme bát.

Je to Boží dar a poroste v nás tehdy, jestliže uděláme to, co papež řekl dále: *Otevřete své dveře Ježíši Kristu!*

To je klíč: Existuje bezpečí mimo zdánlivé jistoty tohoto světa. Je to dar, který Bůh připravil těm, kteří ho milují. Je to proměnění, které se uskuteční v tom, kdo se vážně a konkrétně spolehne na Pána.

Čteme-li ve Skutcích o tom, co se dělo po Velikonocích, nikoliv jako historiky, ale zprávu o Božím působení, nemůžeme se ubránit překvapení, jak se z bázlivých a ustrašených učedníků stali neohrožení hlasatelé evangelia. Zdá se, že je to proti rozumu, ale to je tím, že se zde neprojevuje jejich osobní nadání, nýbrž že jde o Boží dar.

Jak jinak bychom mohli porozumět tomu, že Petr před stejnou veleradou, která odsoudila

Pokračování na str. 7

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE

16

16. Metodějova ochota ke spolupráci

Žalmista zpívá: „*Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně.*“ (Ž 133, 1) Přítom bezpochyby nemá na mysli samotný pobyt v domě, společné bydlení. Především jde o bratrskou lásku, svornost a spolupráci, které teprve působí, že se zde vytváří prostředí lásky, teplo domova. Samo společné bydlení ještě nevytváří dobré a milé prostředí, pokud zde není jednotící všeobjímavá a něžná láska, jakou nás všechny zahrnuje blahoslavená Panna Maria.

Slova žalmu nám připomínají soluňské bratry Cyrila a Metoděje. Cyril byl mladší, ale vynikal nad staršího Metoděje neobyčejnou vzdělaností. Dosáhl jí díky své píli a houževnatému studiu, dále podnikavostí. Metoděj s opravdovou pokorou, skromností a poslušností byl vždy ochotný pomoci a spolupracovat. Tím, že v bratrské lásce spojili tyto vynikající osobní vlastnosti, byli schopni vykonat velká díla. Sledujme, jak byl Metoděj vždy ochotný ke spolupráci, kdykoli ho mladší bratr poprosil. Skoro všechna poselství politicko-náboženského rázu, která Konstantin-Cyryl konal na žádost císaře, konal ve věrné spolupráci se svým bratrem. Metodějovi bylo celkem jedno, kdo je pověřen vést výpravu na Moravu. Nevadilo mu, že je podřízen mladšímu bratrovi, a přitom tehdy už byl opatem olympského kláštera. Šlo mu o dobro a prospěch lidu, kterému mají přinést radost a pokoj novozákonní zvěsti. Cožpak by byl Konstantin vykonal během těch šesti let (od r. 863 do své smrti r. 869) působení na Moravě tak velké dílo, kdyby byl neměl v Metodějovi oddaného a ochotného spolupracovníka?

Otázka spolupráce v rodině manželské i duchovní je velmi závažná. Záleží na ní prospěch rodiny jak po stránce hmotné, tak po stránce duchovní. Co dělá z domácího prostředí teplo domova, na které dítě vzpomíná celý život? Snad jenom to, že se všichni povolně podřizují pokynům otce či mladí starším, že mají všichni dobrou vůli spolupracovat? To všechno by bylo málo. Čím to, že chladné zdi kláštera vyzařují zvláštní teplo a jas, na které vzpomínají ti, kdo tam prožili třeba jen krátký úsek svého života, jako na něco ve společnosti běžně nevidaného? Snad pouze to, že se tam všichni dobrovolně podřizují jednomu či jedné představené, že mají dobrou vůli pomáhat si navzájem i druhým? Nebo snad jen to, že se tam v určený čas ozývá signál k stanovenému společnému šumu modliteb? To všechno by bylo málo. Jde tu o živou přítomnost Kristovy lásky, dennodenně pravidelně vyprošované v pokorné modlitbě.

Ochota ke spolupráci je důležitá, ale stejně závažná je také ochota ke společné modlitbě, v níž si účastníci vyprošují Kristovu lásku. Pokud tato dennodenně vyprošovaná Kristova láska přichází do rodiny, ať už manželské, anebo řeholní, správnou cestou, totiž cestou Marie, Matky Boží, pak se v takovém prostředí šíří teplo a jas domova, prostředí něžné vzájemnosti a vzájemného porozumění. Je k tomu však nezbytná Kristova milost, přicházející výhradně skrze Marii Pannu. Bez této milosti, společně pokorně vyprošované, nepřináší ani sebevětší lidské oběti žádné trvalé výsledky.

Ochota ke spolupráci nutně předpokládá pokoru a nesobekost. Kdo hledá v rodině, ať už manželské nebo řeholní, přede-

vším sebe a chce všude sám vyniknout na prvním místě, těžko se odhodlává ke spolupráci, protože se nerad podřizuje přání druhých. Nestačí zvítězit nad sebou samým jenom lidskou láskou, nýbrž je třeba, aby v člověku zvítězila Kristova láska. Člověk má o toto vítězství Kristovy lásky v sobě usilovat souladným prolínáním společné a osobní modlitby s dílem osobní přičinlivosti a s dílem společným.

Právě takové harmonie dosáhl Metoděj v klášteře, totiž:

– souladu mezi osobní a společnou modlitbou,

– souladu mezi dílem osobní přičinlivosti a dílem společným,

– souladu mezi modlitbou a dílem vnější přičinlivosti.

Když se podřizoval svému bratru Cyrilovi, tedy nikoli z nějaké pouhé poddajnosti či slabosti nebo že by mu snad chyběla vlastní nápaditost a podnětnost, nýbrž tak činil Kristovou láskou. Cyrilovo velké dílo na Moravě vzniklo za spolupráce Metoděje, který byl ochoten zůstat třeba i ve stínu svého mladšího bratra. Pyšný, ctižádostivý, ješitný člověk není ochoten spolupracovat; raději nebude podnikat nic a bude mrhat svými schopnostmi, často velkými, než by se zapojil do pokorné spolupráce. Bývají to velmi smutné postavy. Jsou to někdy velmi nadaní jedinci, kteří mají vynikající schopnosti, velké Boží dary, a přesto nevykonají nic ve svém životě. Důvod? Nepodařilo se jim dosáhnout vedoucího místa ve společnosti a ke spolupráci se nesnížili. Bránila jim v tom sobecká pýcha. Kolik dobra by vykonali, kdyby se spokojili s podřadným místem a své síly z tohoto místa napjali pro dobro všech a bez ohledu na to, co jim to vyneslo. Jak často zapadnou krásné myš-

lenky a skvělé plány pro nedostatek pokorné ochoty ke spolupráci! A naopak, kolik dobra vzešlo pokornou spoluprací!

Díky Boží milosti vzešla ze společného díla Cyrila a Metoděje Velká Morava. Když říkáme Velká Morava, tedy zdaleka nejde o záležitost nějakého zeměpisného místa či prostoru. Když říkáme Velká Morava, tedy jde o pozemskou podobu nebeské vlasti, nebeského Jeruzaléma, nebeského domova. Čím to, že se této milosti nedostalo předcházejícím moravským pokusům bavorských, iroskotských a jiných misionářů, nýbrž teprve svatým Cyrilem a Metodějem? Snad to způsobila propojenost bavorských misí s podmaňováním Slovanů, snad i to, že radostná zvěst se ukazovala spíše jako nějaká hluchoněmá pantomima provázená strachem. Možná i to, že se iroskotská misionářská vyznačovali křečovitě vypjatou asketikou, zavánějící jakýmsi samospasitelstvím, ale i různými bludy (např. blud o protinožcích). To jsou jen dohady, ale jisté je, že Bůh požehnal právě dílu pokorné vzájemné spolupráce slovan-ských apoštolů. Proto také Církev svatá vyzdvihuje svaté Cyrila a Metoděje jako patrony Evropy. Od nich vede cesta do kulturní Evropy. Nejde o žádnou hospodářskou a ryze lidskou spolupráci jako základ kvetoucího evropského domova.

Má-li spolupráce mezi lidmi přinášet pokojné soužití, musí to být zajisté výsledek lásky. Jenže lidská láska sama nestačí. Musí to být Kristova láska, vyprošovaná v modlitbě a uskutečňovaná v životě. Ke ctnosti lásky si musíme vyprošovat moudrost jako dar Ducha svatého. Teprve účinkem tohoto daru Ducha svatého je jasně vynikající a zahřívající pokoj domova, jakým se má vyznačovat prostředí rodiny manželské zrovna tak jako duchovní a stejně tak i celé naší vlasti.

Pokračování příště

Nebojte se!

Pokračování ze str. 5

jeho Pána, odpověděl na zákaz kázání o zmrtvýchvstalém Pánu: »Rozhodněte sami, zda se sluší více poslouchat vás než Boha. Nemůžeme přece mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli!« (Sk 4,19n).

Jaká rozvážnost od člověka, který ještě před několika týdny zapřel ze strachu Ježíše! Tento dar neohroženosti je k dispozici i nám. Nezaručuje nám sice, že budeme zbaveni každé úzkosti a každé starosti, každého leknutí jednou provždy. Ale čím více kdo nechá padnout všechny úzkostlivé starosti, tím svobodnější bude pro zkušenost, že Bůh je nám blízko a stará se o nás den co den.

To, co říká Ježíš, je slovo od slova míněno naprosto vážně: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi* (Mt 28,18), stejně jako: *Budte jisti, já jsem s vámi po všechny dni až do skonání světa* (Mt 28,20). Přestál vítězně tu nejhorší událost lidských dějin vraždu absolutně Nevinného, a učinil z ní zdroj veškerého života.

Na konci druhého tisíciletí jsme vyzváni, abychom odložili rutinní křesťanství a dali uprostřed novopohanského světa nový lesk slovům Písma svatého tím, že je učiníme základem svého života stejně jako mladá církev před dvěma tisíciletími. Odvaha a statečnost apoštolů od základu změnila antický pohanský svět. Proč by naše neohroženost nemohla dosáhnout stejného výsledku v novopohanském světě?

Bůh působí zázraky i v našem světě ohroženém zničením. A čím více věříme, tím spíše zažijeme takový zázrak. A proto »Nebojte se! Otevřete své dveře Ježíši Kristu!«

-/š-

Balala mingi*

...bylo by toho mnoho na psaní. Afrika je pro mne časem uzdravení a osvobození. Teprve při vzájemné výměně a soužití s africkými bratry a sestrami jsem si uvědomil, jak jsem svázaný, zarputilý a úzkoprsý...

Vede se mi velmi dobře. Prožívám zde mnoho radosti s africkými bratry a sestrami, kteří se mi velice líbí svou otevřeností, srdečností a svobodou.

Jsou to velké děti.

Kostely jsou zde přesvědčivě plné, na naše poměry zde vládne zcela nezvyklá atmosféra. Je to skutečně strhující a povzbuzující, jak zcela nenuceně písní a tancem chválí a velebí Pána...

Před dvěma týdny jsme měli velkou evangelizační akci od úterka do soboty v jedné čtvrti Banguisu. Shromáždili jsme na to »veliké síly« (řečeno vojenským slovníkem): společenství, mládež »Učedníci z Ugandy« (to je skupina mladých, kteří se rozhodli pro radikální křesťanský život) a modlitební skupiny charismatické obnovy.

Navštívili jsme domorodce v jejich chýších, zvěstovali jsme jim radostné poselství, skládali jsme svědectví a vyzývali k obrácení...

Ve čtvrtek jsme slavili mši svatou, po které následovaly modlitby za uzdravení, a skutečně došlo k mnoha uzdravením duše i těla.

V sobotu večer bylo velké eucharistické procesí všemi čtvrtěmi. Byla to trasa 10 km po hrbolech blátivých cest. Skončili jsme krátce před soumrakem a pak jsme jeli v úplné tmě. Protože tu není žádné poliční osvětlení, bylo nutno dávat velký pozor, abychom nespádli do jámy. Pro procesí jsme vyzdobili svůj »pick-up«, na plošině stál otec Ludvík a držel monstrenci; po jeho levici stála sestra, která držela sochu Matky Boží. Za nimi byli

dva bubeníci s tamtamy, kteří se střídali. Auto bylo osvětleno lampami. Bratři a sestry doprovázeli »pick-up« jako čestná stráž a tvořili kolem vozu dvě řady tanečníků. Procesí se účastnilo více než 1500 věřících. Úz se musel znovu a znovu zastavovat, aby kněz mohl lidem z jednotlivých čtvrtí udělit požehnání. Lidí při tom tančili ve světle reflektorů.

V autě byli také dva předzpěváci a předříkávači modliteb. Jeli jsme také kolem kasáren a kolem vězení, kde vězni pohnuti odpovídali na požehnání a dávali najevo svou radost. Na konci procesí jsme vyslechli svědectví jedné matky, která sdělovala, že její nemocné dítě se při eucharistickém požehnání uzdravilo. Hezké, že?

Že se Zlému naše práce nelíbí, je zřejmé z toho, že náš »pick-up« byl další týden dvakrát na špalcích, motor nechce naskočit... Jako »poděkování«

za procesí nám poslal v neděli silný orkán, který nám odnesl část střechy. Plech ze střechy jsme našli ve vzdálenosti 60 m.

Současně prožíváme období prázdné pokladny. Každý den chodíme k soše sv. Josefa, zpíváme a tančíme, abychom si vyprosili pomoc z nebe... Sponzorů je tu pramálo, žijeme hlavně z darů z Evropy.

Když silně prší, přitáhnou další den samečci termitů. Při soumraku pak poletují a hledají světlo. Termity zde slouží za pokrm. Přiletí do jídelny. Bratři a sestry je bez rozpaků chytají, utrhnou jim křídla a snědí je. Napřed jsem se zdráhal, ale pak jsem také ochutnal. Proč ne? Tak syroví moc chutní nejsou, ale usmažení jsou pochoutka...

Váš Jan

Z dopisů cisterciáka Jana ze 14. 1. – 3. 3. 1996 poslaných z Bangui

* Srdečně Vás zdravím

Je pravda, veliký Bože, že svět nastraží velké úklady patě této tajemné Ženy, totiž společnosti Mariiných dětí, že nastane velké nepřátelství mezi tímto blaženým potomstvem Mariiným a prokletým potomstvem Satanovým. Ale tyto boje a tato pronásledování, jimiž budou Belialovy děti trápit děti Tvé svaté Matky, ještě více rozšíří moc Tvé milosti, sílu jejích ctností a vliv Tvé Matky, protože Tys jí dal od počátku plnou moc, aby rozdrtila tohoto nadutce ponížeností svého Srdce.

* * *

Sešli na zem svého Ducha, který je sám Oheň, aby na ní stvořil kněze samý oheň, jejichž službou by tvář země byla obnovena a naše Církev obrozena. At' není nikoho, kdo by se skryl před jeho žářem. At' vzplane!

* * *

Rozpomeň se, Pane Ježíši, abys dal své Matce novou společnost, abys skrze Ni obnovil všechny věci a abys skrze Marii dovršil léta milosti, když jsi je začal skrze Ni. Dej své matce děti a služebníky, ty, kdo se narodili ze svobody.

* * *

Kdy už to bude, kdy už přijde záplava ohně čisté lásky, kterou zapálíš na celé zemi způsobem tak líbezným a tak prudkým, že se jím zapálí a obrátí všechny národy, i mohamedáni, modláři a židé?

Ludvík M. Grignon z Montfortu
Z »Modlitby za apoštoly posledních dnů«

Maličká učitelka

Před sto lety začal církví zmítat modernismus. Jako odpověď na zmatení myslí i srdcí poslal Bůh světu světici, která za 24 let svého života poznala svým čistým srdcem více a lépe, než letití, mnoha doktoráty ozdobení učenci. Poselství, které nám skrze ni poslal Bůh již před sto lety a které nyní znovu podtrhuje tím, že tato Boží dívenka je prohlášena učitelkou církve, je pravým opakem toho, co hlásali falešní proroci stejně před sto lety jako dnes. Terezie od Ježíška je tedy stejným Božím vykríčníkem jako v tomto století Terezie z Kalkaty. Kdo si zachoval zdravý postoj, vidí nyní zcela zřetelně, u koho má hledat pravdu.

Ježíš chtěl, abychom měli radost a aby naše radost byla úplná. Podle nové církevní učitelky sv. Terezie od Dítěte Ježíše a Božské tváře **klíčem k radosti je láska.**

Když Terezička říká, že jméno Panny Marie umí rozjásat její srdce, pak je to jástot radosti, kterou prožívají docela malé děti, odpočívající šťastně na matčině hrudi, je to spokojený úsměv blaženého života, který prožívá v náručí Panny Marie. »Chci ti zpívat, Maria, protože tvoje něžné jméno oblažuje mé srdce. Maria, ty jsi radostí všech radostí!«

Maria si přála zjevit se nám lidem skrze malou Terezičku. To bylo posláním této malé karmelitánky. Terezie nás chce přivést k tomu, abychom milovali Marii, Matku, která nekonečně

Miluji Matku Boží tak velice, že moje láska už nemůže být větší. Myšlenka na ni je tak živá a tak zářící, že nemohu usnout. Líbit se mé milé Matce, to je to jediné, co si přeji, a vím, že se mi to s její pomocí ihned podaří. Chovám velkou naději, že dojdou svého cíle, a to pro lásku, kterou chovám k Matce Boží. Je to tak vzácné vidět, že mám Matku, která může všechno, aby mi pomohla stát se svatou. Jsem z ní celá jak opojená a cítím ji tak blízko u sebe.

Terezie z Lisieux

miluje, Matku, která chce každému svému dítěti všechno darovat. Posláním nové učitelky církve je nechat **nás všechny** vstoupit do nebe. Ukazuje nám cestu, která byla skryta od počátku světa a kterou nám Ježíš ukázal ve svých podoběnstvích. Bůh nám pak poslal malou Terezičku, aby nám bránu nebes otevřela ještě šířeji a dala nám malý zlatý klíček. Říká nám: Ukáži vám Pannu Marii, která je Boží zahradou.

Terezie nám ukazuje, jak se máme odevzdat lásce Panny Marie, jak se máme skrýt pod její plášť, jak se máme vrhnout do její náruče, posadit se na její klín. Povzbuzuje nás totiž, abychom se stali úplně maličkými, zcela maličkými pod jejím mateřským pláštěm. Vzpomeňte si na Eliášův plášť, který dal jako dědictví Elizeovi. Ten plášť byl vyjádřením celé jeho osobnosti. Kdo žije jako zcela maličká na Mariině mateřském klíně, žíví se její láskou, která do něj vstupuje jako infuze.

Terezička žila na Mariině klíně. Je mnoho styčných bodů mezi Pannou Marií a pannou Terezií. Obě nás chtějí zcela naplnit. Maria i Terezie plní naši duši nebeským královstvím, aniž to pozorujeme. Mariina přítomnost se sama šíří ve vaši duši, ale totéž platí pro přítomnost Terezičky. Je velmi mnoho lidí, kteří tuto maličkou světici znají a milují, aniž by o ní něco četli. Terezie říká, že měla větší

štěstí než Panna Maria: Maria neměla žádnou Pannu Marii, kterou by mohla milovat. Ale Terezička měla v Marii božské prostředí, místo, kde již bylo všechno připraveno, kde mohla bydlet, zatímco Maria musela kráčet ve světle víry.

Maria pro nás otevírá intimní místo, které dříve neexistovalo. Až do Jana Křtitele trpělo nebeské království násilím. Ale od dob Panny Marie jsou to tiší, pokorní a chudí, kteří vstupují a vlastní tuto zahradu Božích dětí, toto místo radosti a občerstvení.

Bůh nám poslal Terezičku, abychom na její tváři mohli číst to, co bylo vidět na tváři Panny Marie. Abychom v jejich očích mohli vidět nebe. V jeruzalémském domě Komunity blahoslavenství visí velký obraz sv. Terezie. Když tam přijdou židé nebo i ateisté, ptají se: »Kdo je to? Chtěli bychom vědět, kdo je to. Co je to vidět na její tváři?« Cítí, že je něco božského na tváři docela malé dívenky. A to se nedá vyjádřit rozumem. Stalo se, že její obraz ve věznicích vyvolal velké proměny. Proč? Terezička si podmaňuje srdce, jako to dělá Panna Maria.

Jedna sestra, která se vrátila z komunistické Číny, kde dělala přednášky o Sdružení Panny Marie Královny míru, měla s sebou obrázky svaté Terezičky. Říkala, že jí Číňané obrázky doslova trhali z ruky. Milují tuto světici docela iracionálním způsobem. Nazvali si ji Velká Terezička. V čem odkryli její velikost? V tom, jak byla maličká.

Ježíš řekl, že nás nevěstky předejdou do nebeského království. Není to skandál? Ne, je to normální. Láska je bláznivá. Jak říká Terezička, láska žebra o lásku. O naši lásku. Maria je Matkou krásného milování. Kdo je pod jejím pláštěm, učí se milosrdně milovat všechno, co je

jen trošičku schopné lásky. Nevěstky nediskutují s Bohem o jeho slovu. Cítí, že když nám Bůh říká »Miluji tě«, říká to pohledem Terezičiny tváře stejně jako pohledem z obrazu Matky Boží. A ony běží za touto láskou. Jsou docela maličké a chtějí na matčin klín. Touží po panenství a lásce, říká Terezie v jedné své básni. Bratři a sestry, stačí docela maličký kousíček žízně a dětství v nás, abychom patřili do blaženosti nebeského království. Ludvík Maria Grignon z Montfortu říká: »Blažená, tisíckrát blažená duše, která odkryla Mariino tajemství.« Terezička je odhalila.

Terezička žila v Marii od raného dětství. Vstoupila na Karmel, aby žila v Marii a pod pláštěm Panny Marie. A tady poznala veliké tajemství: BŮH JE MILOSRDENSTVÍ. Stal se chudým, stal se žebrákem. Je ochoten zaplatit všechno, aby od nás dostal kapičku lásky.

Tady se také naučila důvěře. Skrze důvěru vyhrála všechny bitvy. »Mohla bych spáchat všechny hříchy světa, moje duše by mohla být černá jako peklo, mám důvěru k Tobě, můj Pane. Víím, že Ty můžeš z lásky udělat všechno. Nic z toho, co jsem spáchala, co páchám a co ještě spáchám, mě nemůže oloupit o místo v Božím království, jestliže Ti důvěřuji.« Je v tom úžas nad Boží krásou, nad krásou lásky a nového stvoření. K úžasu nás přivádí její moudrost, která byla skryta učeným a moudrým a zjevila se maličké.

Čtvrthodinka před svatostánkem

Sv. Antonín Maria Claret (1807–1870), arcibiskup Kuby a zakladatel misijní společnosti Synové Neposkvrněného Srdce Panny Marie, nám dává tento návod, jak rozmlouvat s Ježíšem při adoraci. Používá k tomu osobní formy, při níž nás oslovuje sám Pán.

o Tato důvěra je klíčkem ke každému vítězství. Terezička to ví. Zcela si tak podmanila Boha. Má nyní všechno k dispozici. Říká již zde na zemi: Budu trávit čas v nebi tím, že budu konat na zemi dobro. Vyhodila do povětří nebeskou banku. Všechny poklady jsou k dispozici. To je její misie. Kdo žije s Terezičkou, ať je to Číňan, Američan, Rus, Afričan, nevěstky, které nás předejdou do nebe, ... ti všichni od ní přijímají vonné růže milosti. My všichni je můžeme přijímat.

Terezička se stala prostřednicí u Prostřednice všech milostí. Mariin plášť je atmosférou, ve které mohou žít ti docela maličci v Ježíšově lásce. Maria je božské prostředí, které si Ježíš sám vyvolil. Koncil nám říká, že Mariino mateřství ještě neskončilo, Bůh sám nám ji dal jako prostředí, kde se máme narodit v čisté radosti z její mateřské lásky. Terezička je ikonou Panny Marie, která nám dává pochopit, jak velice je Mariin plášť určen pro nás maličké jako božské prostředí. Toto prostředí vydechuje a vyznačuje z tváře malé Terezičky. Z jejího vzezření dýchá atmosféra nevinnosti, něžnosti, odpuštění a radosti, která převyšuje každou bolest. V jejich očích jako v očích dítěte jsou odkryta tajemství celého světa. V jejím úsměvu můžeme poznat, jak se usmívala Panna Maria. Terezička, která jako dítě svými očima viděla úsměv Panny Marie, vtiskla si jej navždy do své tváře.

Terezie je učitelkou lásky, která milovala až k zbláznění. Proste ji, aby vás zcela naplnila svou přítomností a něžností. Abyste se zamilovali do Panny Marie a do malé Terezičky. Abyste zakusili atmosféru, ve které se nekonečně miluje. Abyste dostali radost, která je dokonalá.

Bratr Efraim

Nepotřebuješ mnoho vědět, aby ses mi zalíbil. Stačí, když mě sám miluješ. Mluv proto se mnou zcela prostě, jak mluvíš s nejdůvěrnějším přítelem.

Potřebuješ mě prosit za někoho jiného?

Řekni mi jeho jméno a poveď, co bys chtěl, abych pro něho udělal. Žádej mnoho! Neboj se prosit. Mluv se mnou zcela prostě a otevřeně o chudých, které chceš potěšit, o nemocných, které vidíš, jak trpí, o zbloudilých, které bys rád vrátil na správnou cestu. Řekni mi o každém aspoň jedno slovo.

Nepotřebuješ také pro sebe nějakou milost?

Řekni mi otevřeně, že jsi snad pyšný, sobecký, nestálý, nedbalý... a pak mě popros, abych ti byl nápomocen při všech tvých námáhách, které podstupuješ, aby ses toho zbavil. Nestyď se! Je mnoho spravedlivých, mnoho svatých v nebi, kteří měli přesně stejné chyby. Ale oni pokorně prosili, a pak viděli, jak se toho krůček za krůčkem zbavují. A neboj se prosit také o zdraví, o šťastný výsledek své práce, svého podnikání, svého studia. To všechno ti mohu dát a dám ti to. A přeji si, abys mě prosil o všechno, co není proti tvému posvěcení, nýbrž co je podporuje a zvýhodňuje. A co potřebuješ právě dnes? Co mohu pro tebe udělat? Kdybys jen věděl, jak velice si přeji, abych ti mohl pomáhat!

Máš právě nějaký plán?

Vypravuj mi o něm. Čím se zabýváš? Na co myslíš? Co si přeješ? Co mohu udělat pro tvého bratra, pro tvoji sestru, pro tvé přátele, pro tvoji rodinu, pro tvé představené? Čím bys chtěl pro ně být? A pokud jde o mne,

nepřeješ si, abych byl více ctěn a oslavován? Nechtěl bys pro své přátele udělat něco dobrého? Možná, že je máš rád, ale oni mohou žít, a přitom vůbec nemyslí na mne? Řekni mi, co dnes zvláště probouzí tvou zvědavost? Co by sis obzvláště přál? Jaké máš prostředky, abys toho dosáhl? Řekni mi o tom, když se ti nějaký záměr nezdařil, a já ti řeknu důvody tvého neúspěchu. Nechceš si mě vzít za svého společníka?

Cítíš se smutný nebo špatně naladěný?

Vypravuj mi dopodrobna, co tě rmoutí. Kdo tě zranil? Kdo urazil tvou sebelásku? Kdo tě přehlídí? Říkej mi všechno, a brzy zpozoruješ, že umíš podle mého příkladu všechno odpuštět a zapomínat. Jako odměnu obdržíš moje útechyplné požehnání. Trpíš snad úzkostí? Cítíš ve své duši neurčitou tíž, která sice nemá žádný důvod, ale přesto neustupuje a trhá ti srdce? Svěř se do náruče mé prozřetelnosti! Jsem s tebou, stojím po tvém boku a na tvé straně. Vidím všechno, slyším všechno a ani na okamžik tě ne nechám na holičkách. Cítíš averzi lidí, kteří tě dříve měli rádi, a teď na tebe zapomínají, straní se tě, aniž bys jim k tomu zavalil nejmenší příčinu? Pros za ně, a já je opět vrátím na tvou stranu, pokud by se nestali překážkou tvé spásy.

Nemáš nějakou radost, o které bys mi chtěl říct?

Proč se se mnou nepoděliš, jsem přece tvůj přítel? Vypravuj mi, co od poslední návštěvy potěšilo tvoje srdce a vyvolalo tvůj úsměv. Snad jsi prožil nějaké příjemné překvapení; snad jsi obdržel nějakou radostnou zprávu, dopis, znamení, náklonnost; snad jsi pře-

konal nějakou těžkost, vymanil se z nějaké bezvýchodné situace. To všechno je moje dílo. Máš mi říct: Děkuji ti, můj Otče, můj Příteli!

Nechceš mi něco slíbit?

Čtu v hloubi tvé duše. Lidi můžeš snadno oklamat, ale Boha nikoliv. Hovoř proto se mnou zcela otevřeně. Jsi pevně rozhodnut nevystavovat se žádné příležitosti k hříchu, zřít se všeho, co ti škodí, knih a podívané, které dráždí tvou představitost, nestýkat se s lidmi, kteří narušují klid tvé duše? Budeš k druhým lidem opět laskavý, vlídný a pozorný, i k těm, které jsi dodnes pokládal za své nepřátele, protože ti ublížili? Dobrá tedy. Vrať se opět na své místo, k své práci, k své rodině, k svému studiu. Ale nezapomínej na tu čtvrthodinku, kterou jsme spolu strávili. Zachovávej, jak jen můžeš, mlčenlivost, usebranost a lásku k bližním.

Miluj moji Matku, protože ona je i tvoji Matkou

A přijď opět se srdcem ještě více naplněným láskou, ještě více odevzdaným mému Duchu. Tak najdeš v mém srdci každý den novou lásku, nové dary a novou útěchu.

Překlad -Iš-

PANUJ NADE MNOU

Ježíši, moje Lásko, vezmi si všechno, co mám, a všechno, co jsem, a panuj nade mnou podle svého zálibení, neboť všechno, co mám, náleží bezvýhradně tobě. Proměň mě úplně v sebe, abych již neměla schopnost oddělit se od Tebe ani na okamžik a abych nedělala nic kromě toho, k čemu mě žene čistá láska k Tobě.

Sv. Markéta Marie Alacoque

Ke komu půjdeme?

Člověče, bylo ti řečeno, co je dobré, co od tebe Hospodin očekává: co jiného, než abys jednal spravedlivě, miloval milosrdenství a pokorně kráčel před Bohem. (Mich 6, 8)

Život a smrt matky Terezy z Kalkaty a úcta, jaké se jí dostalo na celém světě, jsou velkým povzbuzením a současně velkým mementem pro katolickou církev. Způsob, jakým ona interpretovala a praktikovala evangelium, byl potvrzen jako autentický nejen evidentním Božím požehnáním, ale dokonce uznáním celého světa. Ukázalo se, že světu nijak nevadí interní život Řádu misionářek bliženské lásky, ostatně sám sotva tušil, jak právě vnitřní duchovní život této armády matky Terezy uschopňoval přinášet ty oběti, které se staly předmětem uznání a obdivu. Tato armáda v bílém sáří s modrým lemováním ukázala prakticky, jak je třeba usilovat o dobrý »image« církve. **Dobry image církve se může očím světa projevit teprve tehdy, když církev udělá nejdříve uvnitř sebe samé všechno, aby měla dobrý image před svým Pánem a Bohem.** Matka Tereza k tomu zvolila ty nejprostší, ale staletími osvědčené (podle některých intelektuálů »barokní« a »tridentské«) prostředky: sebekázeň, denní adoraci, modlitbu růžence, půst, tedy všechno prostředky, které jsou dnes namnoze krajně nepopulární. Ale hodnotíme-li je Ježíšovým kritériem *podle jejich ovoce* (Mt 7, 16), těžko bychom našli výnosnější a užitečnější strom. Sv. Jan Bosco, velký světec minulého století, měl ve své

kongregaci v roce své smrti obdivuhodný zástup 1226 následovníků. O sto let později, v době velké krize duchovních povolání, poslal Bůh matce Tereze v průběhu jejího života dokonce čtyřikrát větší počet spolupracovníků. Není to výmluvné potvrzení správné cesty? Poznamenejme, že matka Tereza nevolila tuto cestu proto, že by jako primitivní žena nic lepšího neznala. Byla velmi vzdělaná a mohla se klidně radit mezi intelektuály. Ale poznala, že tudy cesta nevede. Udělala právě to, co udělala, a oslovila moderní společnost jinde marně hledaným hodnověrným duchovním obsahem.

Při učených úvahách o situaci církve v dnešním světě se často motáme v krátkozraké perspektivě, jako by křesťanství bylo především to, co vidíme ve vyspělých zemích střední a západní Evropy, případně ve Spojených státech. Autentické křesťanství musíme však dnes hledat spíše v Asii a v Africe, kde křesťané neusilují o to, jak přizpůsobit evangelium svému blahobytu a svému sobeckému pohodlí, ale s krajní obětavostí slouží svým bratrům a sestrám a svou krví dosvědčují věrnost Ježíši Kristu.

Vyspělé země si vytvořily dvě hlavní překážky pro rozvoj věrohodného křesťanství: zbožňování blahobytu a přeceňování vlastního intelektu. Z individuálního a sobeckého blahobytu si vytvořily kritérium vlastních morálních norem a z intelektu samospasitelné božstvo. To, co řekl Kristus na adresu farizeů, zákoníků a starších (Mt 23, 13-36), to všechno může platit i pro falešné prokry dneška.

Veliký Bože, který můžeš i z hrubých kamenů vytvořit syny Abrahámovy, řekni jen slovo, a budou posláni dělníci na tvou žeň a dobří misionáři do Tvé Církve.

Ludvík M. Grignon
z Montfortu

Často slyšíme, že se k nám nedostaly včas informace o duchu II. vatikánského koncilu. Je to otázka, zda se k nám dostávají správné interpretace nyní. To, co teď o koncilu občas slyšíme např. v pořadech Českého rozhlasu, hlásala již v sedmdesátých letech Socialistická akademie ČSSR v rámci své »světonázorové výchovy«.

Většina požadavků »zdnešnění«, které by někteří reformisté dnes chtěli zavádět, byly už u nás uplatněny (»předčasně« ?) při založení Církve československé. Kdyby měla Církev československá představovat církev správně přizpůsobenou moderní společnosti, a tedy také náležitě přitažlivou, působivou, musela by již před válkou a především pak dnes představovat nejsilnější náboženské společenství. Skutečnost svědčí spíše o pravém opak.

Při »otevírání se« dnešní společnosti musíme vidět vedle demokratických ideálů především jejich ovoce a značné »skvrny na kráse«. Co nám tato sekulární společnost odchovaná modernou v tomto století vlastně přinesla? Spolu s dvěma světovými válkami více než polovinu tohoto století jsme prožili v područí nelidských systémů, se kterými si zbožňovaná moderní demokracie nevěděla rady. A když se zdá, že jsme se jich zbavili a dosáhli kýžené »svobody«, dostáváme se po pouhých osmi letech liberalismu do situace, že v této společnosti ani jeden systém nefunguje tak, jak by bylo zapotřebí, a jediné, co trvale narůstá, jsou negativní jevy, které ohrožují společnost potenciálně stejně nebezpečně nebo ještě nebezpečněji než předchozí ideologické totality. Bezmocnost současných -ismů má totiž společný kořen: **faktické popření Boha a zbožštění člověka.**

Modernismus je falešné řešení správně viděných problémů!

Karel Rahner

Máme však historickou zkušenost, že člověk si vzpomene na Boha nejspíše tehdy, když se dostane do úzkých. Nikdy nebyly kostely v naší zemi tak plné jako v závěru druhé světové války, když se množila bombardování měst a blížila se nevyzpytatelná fronta. Podobně si světová společnost vzpomene i na církev především tehdy, když už si sama neví rady. Komunistické mocipány přivedly ke kapitulaci dávno před listopadem 1989 staříčké řeholní sestry, které se podobně jako misionářky bliženské lásky osvědčily jako jediné, které jsou schopny ošetřovat mrzáky, pro které ve společnosti kráčející k novým zítřkům nebylo místo. Komunisté byli nuceni odvolat svůj dřívější zákaz a povolit sestrám přijímat dorost, aby měl *chudé, které máme vždycky s sebou*, kdo ošetřovat.

Dovolím si tvrdit, že brzy přijde i u nás doba, kdy bude **poptávka po autentické službě církve** tak, jak je po ní poptávka v Indii, pokud ovšem budeme takové služby schopni. Ale přípravou k takové službě nejsou žádné racionalistické spekulace, debaty o demokratizaci a liberalizaci náboženského života a církevní kázně, nýbrž **návrat ke kořenům**, stejně tak starověkým, jako barokním či tridentským. Přeje-li si někdo dialog, pak předmětem tohoto dialogu by měla být v první řadě **vnitřní obnova církve**, tj. skutečné obrácení, skoncování s hrdým sebevědomím, které si myslí, že se obejde bez Boží milosti, a návrat k pravdě evangelia, neboť nám Pán neřká: *beze mne to budete mít těžké*, nýbrž zcela jednoznačně: *Beze mne nemůžete činit nic* (Jan 15,5). Prvořadou starostí našich pastýřů by mělo být nikoliv křečovitě zavádění

západních způsobů, ale **skutečné prohloubení náboženského života**, intenzivní výchova křesťanů ke křesťanství, aby na každém místě, kde stojí, byli *solí země a světlem světa*.

Ničeho se však nedosáhne bez rozmnožení modlitby. Sv. Filip Neri a sv. Jan Nepomuk Neumann založili své nadmíru plodné pastorační působení na tom, že zaváděli **čtyřicetihodinné eucharistické pobožnosti před Nejsvětější svátostí**. Filadelfský biskup sám provedl jejich rozpis pro všechny kostely své diecéze. Osobně dbal, aby se konaly s náležitou slavnostností, a sám sloužil při nich slavnostní mše. Matka Tereza napsala: »Již v r. 1963 jsme měly eucharistickou adoraci jednou týdně, ale teprve v r. 1973, kdy jsme zavedly každodenní výstav Nejsvětější svátosti, se počet našich sester zdvojnásobil a obdržely jsme mnoho milostí. První půlhodinu před Nejsvětější svátostí se modlíme růženec, druhou půlhodinu trávíme v tichu...«

Děkujeme Bohu, že stále přibývá prostých věřících, kteří chápou tuto potřebu obrácení, oběti a modlitby. Je-li to někomu nepohodlné, neměl by sám sobě ulehčovat situaci tím, že je nařkne ze sektářství. Nejedná se vůbec o sekty, jsou to spíše »chráněné rezervace«, které jsou v dnešním světě potřebné pro to, aby nejlustnější hodnoty křesťanství zůstaly uchovány. Ducha Kristova nestačí předávat knižně a v debatách, ale živým příkladem opravdové zbožnosti a lásky. Kdybychom dovolili, aby se podstatné hodnoty z křesťanství ztrácely prostě proto, že přibývá těch, pro které již nic neznamenají, zpronevěřili bychom se poslání, které jsme přijali spolu se křtem: předat Kristovo poselství dalším generacím s přispěním Ducha svatého úplně a neporušené.

Lubomír Štula

Potopa

P. Josef Veselý

*Všechno začínalo nevinně
kapka po kapce
jako zahradnický déšť'*

*I všechny krádeže ve velkém
začínaly možná nevinně
I všechna násilí ve světě
začínala obyčejně nevinně*

*Namísto modravého nebe
je oceán zakalených vod
Zčernalé mraky
dešťovými provazy
bičují stromy stráně
i obilní lán*

*Proti své vůli
potoky a řeky jsou napájeny
Není lidské moci
aby zastavila průduchy
oblohy proděravělé
touhou ničit
zdívocelými vodopády
dílo Boží i dílo lidské*

*V komůrkách srdcí
je úzkostlivě zataženo
Hladina stoupá víc a víc
Jsi naprosto v zajetí
Není úniku
před děsivou hmotou
sešikovaných dešťových kapek
Jak byly krásné
když orosily květ
jak po nich toužila*

*Jak jsou nelitostné
když z nebe vypochoďovaly
jak hordy nepřátelských vojsk
obsazující svobodnou vlast*

*Tak jsme se cítili bezpečni
jakoby se nám nic nemohlo
stát*

*Z teplého místečka pohovky
lhostejně přihlížíme
na obrazovce
otřesům půdy při zemětřesení
nevzrušují nás únosy
spravedlivých*

*Radujeme se nad snímky
z Marsu
a při tom pro miliony
pozemšťanů
sama země je nedostupná*

*Vysíláme signály do vesmíru
nedovedem vyslat
signál úsměvu
na bratra svého nejbližšího
Po spirálách dějinných
chtě nechtě se navracíme
k biblické katastrofě*

*Chudák Noe
Mnozí se mu smáli
a smáli se Bohu jako by nebyl
a proklínali Boha
protože JE KTERÝ JE
A stále ten bláznivý smích
když někdo v Bohu staví
ARCHU
a znova pláč když přijde
potopa*

*Všechno se často opakuje
v tajemném podobenství
Splašné přivaly vod
záplavy planých slov
v novinách i v parlamentu
Mnozí podpisují ortel
nad národy
matky podpisují ortel
nad životem*

*Po prknech nejistoty chodíme
za očistného ořásání
uvnitř i zevně
a nikdo neví kdy se zase objeví
strašidelný tanec kapek
v nepřetržitěm ohňostroji
blesků
Nic nepomůže stavět červenou
valící se špíně
najednou má zelenou
síla a moc totality.*

*Všechna srdce touží
zahlédnout duhu pokoje
Sepjaté ruce k slunci
se zvedají
aby se trochu pousmálo
a nebálo se pozlatit
bolestný obraz apokalyptické
krajiny*

*Všechna srdce jsou umlčena
slzy nemá kdo utírat
Volá se po rytířích lásky
po malém princí
Saint Exupéryho*

*Civilizace – dědička věků
trpí nad ranami každého z nás*

*Nejde jen o vstup do NATO
ale o vstup
do třetího tisíciletí
se štítem důvěry
s jadernou energií lásky*

*Aby tak na všech křižovatkách
světa
pevně byl zabudován
semafor svědomí*

*Do stisku rukou
ať kladem víc upřímnosti
každodenní pozdravení pokoje
ať necedíme přes ústa jen tak
Jako v praotci Abrahamovi
kéž je i v nás odvaha prosit
aby pro deset spravedlivých
z olověných pout potopy
ať už má podobu jakoukoli
byla vysvobozena země
a každý z nás...*

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XIV.

Wilhelm Hühnermann

Léto se už chýlilo ke konci, když se vrátil otec. Martin mu s jáсотem vyrazil vstříc.

„Ty jsi vyrostl,“ usmíval se otec, zálibně si prohlížeje syna, který před ním stál, štíhlý a pružný, se zdravými údy a tváří opálenou od slunce. „Co dělá studium?“

„Studium?“ Martin zklamaně stáhl rty. „Na to se ptáš nejdříve? Ale ano! Dobrý Ariston se mnou nacvičil řeč, kterou ti mám přednést na uvítání. Málem bych na to zapomněl. Tak poslouchej! Illustrissime pater!...“

„Dobrá, stačí můj synu! Nechej to na později! Jeli jsme velmi rychle. Chci pozdravit matku a pak potřebuji lázeň.“

Chlapec se nemohl nasytit vyprávění o divech, které otec viděl, o nádherném městě na břehu Bosporu, o Magnaura, mramorovém paláci císaře, o hipodromu, o lázních a o nepředstavitelném přepychu, jímž se Konstantin obklopiil.

„Poctil mě zvláštní audiencí,“ svěřoval se tribun, „zahrnul mě pochvalnými slovy, slíbil mi statek v Sabarii, až skončí má služba, a ptal se, jestli mám syna.“

„A ty, otče? Co jsi mu řekl?“ naléhal dychtivě Martin.

„Řekl jsem ano, vznešená velebnosti, mám syna. Je mu třináct let.“

„A císař?“

„Císař se ptal, kdy vyprší doba mé služby, odpověděl jsem mu, že za dva roky. „Dobrá!“ přikývl. „Pak bude tvůj syn moci vstoupit do armády. Místo otce mi tedy bude sloužit syn a doufám, že stejně věrně.“

„Za dva roky?“ zvolal užasle Martin. „To budu mít teprve patnáct.“

„Samozřejmě nepotáhneš hned do války,“ smál se otec. „Nejdříve budeš chodit do vojenské školy a po čtyřech letech budeš zařazen do vojenské služby. Doufám, že přijdeš, stejně jako já, k sabarským jízdám kopiníkům.“

„K jízdám kopiníkům, ano!“ Martinovy oči zářily radostí.

Také Demetrius toho mohl hodně povídat o novém městě na Bosporu, ale nebyl nijak nadšený.

„Bylo to přesně tak, jak jsem se obával!“ vyprávěl. „Celé čtvrti byly zbourány, staré domy musely uhnout náměstí, širokým ulicím, palácům, lázním a hipodromu. Skoro nic nezůstalo ze staré milé Byzance, kde jsem se jako chlapec procházel.“

„Ale teď je hlavním městem světa, rezidencí císaře!“

„Jistě! Vypadá dost nádherně! Celé hodiny můžeš běhat po mramoru a v noci tisíce lamp dělají ulice jasné jako ve dne. Město se skvěje v císařském hávu, ale ve svých cárech mně bylo milejší. Ztratil jsem vlast,“ bručel Demetrius a odplivl si.

„Nakonec jsi ze své domoviny utekl,“ smál se Martin.

„Samozřejmě. Nebylo do čeho kousnout, když přišla válka. Tak jsem šel k vojsku. Ale co na tom, pták jako já všude najde hnízdo a pár zrněk také.“

LOUČENÍ S TICINIEM

„Truchlete se mnou; svět ztratil své nejkrásnější světlo!“ volal Ariston ke svým žákům, když jednoho mlhavého zimního rána vstoupil do vyučovací místnosti. „Jeden z nejmoudřejších mužů od nás navždy odešel, Jambichus je mrtev.“

Oba čtrnáctiletí se tvářili udiveně.

„Jambichus?“ ptal se Festus. „Kdo byl Jambichus?“

„Můj učitel v Efezu, nejlepší ze všech lidí.“

„Není to ten bezzubý stařec sužovaný pakostnicí, který žil jen z ječné kaše a medu?“ řekl Martin. „Často jsi nám o něm vyprávěl.“

„Máš pravdu,“ přikývl učitel. „Jeho tělo bylo choulostivé a nemocné, nemohl se zahřát, proto miloval slunce. Ale jeho duch byl bdělý a oddaný nesmrtelnému. S horoucí duší hledal Jambichus nejvyšší a jediné bytí; všechny viditelné věci jsou jen jeho obrazem a přirovnáním.“

„Dalo by se říci, že byl křesťanem,“ mínil Festus.

„Křesťanem – ó ne!“ odpověděl Ariston pohrdlivě. „Jeho duch byl příliš veliký a svobodný, než aby se nechal omezovat nějakým náboženským vyznáním. Nevzdělaný člověk se s tím může spokojit, moudrý směřuje výš a hledá pravdu na vrcholcích filosofie, která je vznešenější než náboženství.“

„Našel tento Jambichus pravdu?“ zeptal se Festus.

„Byl jí na stopě a zoufale hledal, když ji ztratil. Poznal, že všechno pozemské je proniknuto vyšším duchem. Říkal mu světlo a temnota, vrchol a propast, všechno a nic. Neznal jeho jméno, jeho duše se před ním chvěla radostí i zděšením.“

„Skutečně temná nauka!“ uškíbl se Martin.

„Temná nauka, ano, ale přece zase světlá oslňujícím světlem, jako bouřlivá noc, kterou rozřihá oheň blesků, aby ji pak zase uvrhl do ještě hlubší temnoty.“ Ve svém vzrušení Řek chvíli mlčel, pak si rukou přejel přes bledé čelo a řekl:

„Už sedm let jsem vaším učitelem. Uvedl jsem vás do světa písmen a čísel, vyučoval jsem vás gramatiku a rétoriku

**Pane Ježíši Kriste,
Synu Otce,
sešli nyní svého svatého
Ducha na tuto zemi.
Dej, aby přebýval
v srdcích všech národů
a chránil je
před zkažeností,
neštěstím a válkou.
Kéz Paní všech národů,
Panna Maria,
je naší Přímlyvkyní.
Amen.**

* * *

**Aby byl někdo nevěřící,
úplně stačí být povrchní
a věřit mělkým heslům.
Aby byl člověk věřící,
musí přemýšlet**

Kardinál Faulhaber

a mnoho užitečných věcí. Teď ale, když poslední rok sedíte u mých nohou, chci vás vést po strmých stezkách filosofie k nejvyšším vrcholům. Nadešel čas, po kterém jsou toužil z celé duše: konečně vám smím odhalit vznešená tajemství, která jsou uzamčená před kalným davem, ale otevírají se žákům moudrosti.“

Ariston se poctivě snažil, aby se oba římské hoši důvěrně seznámili s filosofií Platona a jeho následovníků, novoplatoniků. Se strhujícím nadšením mluvil o Egyptanu Plotinovi, o dvou Syřanech Porphyriovi a Jambichovi, o nous a logos, o elfiguraci a emanaci – vyzařování), ale v hlavách jeho žáků se tím nevyjasnilo. Často si mysleli, že v učení filosofů nacházejí odezvu křesťanských myšlenek, ale všechno to zůstalo temné a mlhavé, jako počasí venku za okny.

Jak jasné a prosté ve srovnání s touto moudrostí bylo křesťanské učení! Je to slunce, které proniká mlhou a objasní všechno, co leží ve tmě. Filozofie Řeka byla jako soumrak, moudrost evangelia však jako ráno, které vítězně sestupuje z hor.

Pokračování příště

NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES V BOLOGNI

28. září se slavením »Statio nationalis« zakončil 23. národní eucharistický kongres v Bologni za účasti Jana Pavla II.

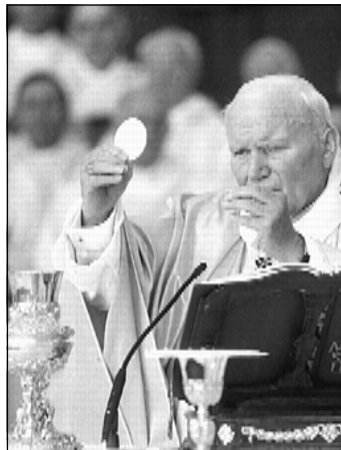
Ve své homilii, přerušované bouřlivým potleskem, papež řekl: »Je to eucharistický Ježíš, který zasluhuje potlesk.« Kongres se stal jedinečným vyznáním víry ve svátostnou skutečnost eucharistie, od které italský národ odvíjí svou historii zasezenou do dějin spásy.

Homilii zakončil Jan Pavel II. touto modlitbou:

»Pane Ježíši, provázej kroky italského národa na cestě spravedlnosti a solidarity, smíření a pokoje. Dej, ať uchová nedotčené toto dědictví lidských a křesťanských hodnot, které ho učinily velkým v průběhu staletí. Z nesčetných svatostánek, jimiž je poseta Itálie,

kež vyzařuje světlo pravdy a teplo lásky, na nichž spočívá naděje pro budoucnost jak pro tento národ, tak pro ostatní národy světa.«

Když se konal eucharistický kongres v Benátkách před 100 lety, Kongregace sester sv. Vincence a Dcery Nejsvětějšího

Srdce Paně se zavázaly k nepřetržité adoraci před Nejsvětější svátostí s modlitbou za papeže. Nyní po stu letech přinesly sestry papeži »hořící lampu modliteb«, která symbolizuje tuto stoletou modlitbu konanou vytrvale i ve strašných dnech dvou světových válek, když vždy alespoň jedna sestra vytrvala na kolenou před Svátostí oltářní. Později se toto eucharistické hnutí rozšířilo a účastní se ho i nemalý počet laiků.

V průběhu kongresu prohlásil Jan Pavel II. za blahoslaveného bolognského kněze Bartolomea Maria dal Monte. Svátý otec doporučil v homilii všem věřícím apoštolskou horlivost blahoslaveného ve třech důležitých bodech: mši svaté, eucharistické adoraci a svaté zpovědi.

L'Osservatore Romano

□ **Zemětřesení v italské Umbrii** si dosud vyžádalo 11 mrtvých, 1200 zničených nebo značně poškozených historických budov.

□ **Zahájení oslav 100. výročí úmrtí sv. Terezie od Dítěte Ježíše** v Lisieux se účastnilo 15 tis. poutníků. Mši sv. celebraval papežský legát kardinál Paul Poupard spolu s 30 biskupy z celého světa. V předvečer slavnosti se konal městem průvod s ostatky svěťice.

□ **Vaktech tajné policie NDR** není žádná stopa o možné účasti Bulharska na atentátu spáchaném 13. května 1981 na Svatopetrském náměstí na Jana Pavla II. Oznámil to řečník ministerstva vnitra Bulharské republiky Chavdar Krumov.

□ **Podle ankety provedené ve Španělsku** se 73 % procent mládeže hlásí ke katolické církvi, ale pouze 19 % jsou skutečně praktikující. 2 % jsou příslušníci jiných vyznání, 11 % jsou nábožensky indiferentní a 12 % v Boha vůbec nevěří. Mladých lidí je ve Španělsku 10,5 mil.

Z 65 % v r. 1992 klesl počet mladých, kteří již začali sexuální život, na 56 % v r. 1996. Tento pokles je ještě větší v Navaře a u Basků. Roste naopak tendence připuštění násilí. 29 % připouští násilí v politice, pokud jde o získání nezávislosti nebo autonomie, 57 % souhlasí s násilím při potírání terorismu, 65 % v boji proti narkotikům a 73 % při obraně proti sexuálnímu násilí.

Mládež Španělska nyní pozitivněji hodnotí dílo svých rodičů a kriticky hodnotí vlastní generaci.

KAI

Dopis nemocným

říjen 1997

Draží nemocní,

měsíc říjen začíná velice krásně svátkem sv. Terezie od Dítěte Ježíše a Nejsvětější tváře. Toto jméno dostala při oblačce, ale pro mne vždy zůstala jen Terezičkou. Provázela mě od mých 13 let, kdy jsem poprvé četla její Dějiny duše. Stala se mi velice blízkou právě proto, že byla tak „malá“. Nelekala mě svou svatostí, velkými činy ani hrdinským sebeovládáním, ale naopak silně přitahovala svou prostou, vroucí láskou. Ta vždycky najde a vystihne to pravé. Tak i Terezie brzy poznala, že Ježíš ponás nechce žádné velké věci, ale očekává především naši naprostou důvěru a odevzdanost. A tu mu Terezie zcela dala. Darováním sebe jeho milosrdné lásce našla svou „malou cestu“, svou velkou životní úlohu: být láskou v církvi. Neustálá touha stát se maličkou natolik, aby sám Ježíš ve své nekonečné dobrotě vzal její život do svých rukou, přivedla ji na vrchol svatosti.

Právě letos, kdy si připomínáme 100. výročí od její smrti, bude prohlášena jako další z těch mála žen za učitelku církve. Vždyť jakou pomocí a východiskem z pýchy dnešního světa může být pro mnohé její veliký příklad, její „malá cesta“! Je to opravdu nejjistější a nejzaručenější cesta do nebe.

I nám, nemocným, má hodně co říci. Tak často si stěžujeme, že se už ani neumíme modlit, že nevíme, co vlastně Bohu říci. Jsme prázdní, vyprahlí... Co nám radí sv. Terezie? Buď dítětem, malým dítětem v náručí matky, malou ovečkou v náručí Ježíšově. Přitul se k němu a víc nemusíš ani říkat. Ale miluj ho a věř, že on miluje tebe, že je stále s tebou, že právě ty jsi teď pro něho jediný a nejdražší. Vědomí, že Ježíš nás miluje, nám dává jistotu, že nás nikdy neopustí, že se ničeho nemusíme bát: ať přijde cokoli, vše vydržíme. Jsme

Boží děti a nebeský Otec dává svým dětem to nejlepší.

Snad právě toto vše má na mysli i všeobecný úmysl Apoštola modlitby pro měsíc říjen, když se modlí: „Ať Duch Kristův vede křesťany k přesvědčivějšímu a oddanějšímu svědectví o Otcově lásce k lidstvu.“ Kdo jiný nám podává přesvědčivější a oddanější svědectví o Otcově lásce k lidstvu, k člověku, ne-li právě tato veliká „malá“ Terezička. V naprosté důvěře v Boží lásku vyprosila milost obrácení pro těžkého zločince Pranziniho, odsouzeného k smrti. Není to výzva i pro nás?

Jednak abychom si stále uvědomovali, jak silná musí být naše důvěra v Otcovu lásku, abychom poznali, že právě v našem utrpení, nemoci a bezmocnosti nejlepší způsob našeho bytí je jít touto „malou cestou“ sv. Terezie z Lisieux. Tím se také budeme stávat denně přesvědčivějšími a oddanějšími svědky Otcovy lásky nejen k nám, ale i k celému lidstvu.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Velkých vítězství lze dosáhnout odvahou, větších láskou, největších trpělivostí.

Peter Rosegger

DŮM SV. JOSEFA NA GRUNI VOLÁ O POMOC

Duchovně kulturní sdružení MOST A CESTA bylo v roce 1992 založeno s tím posláním, aby usilovalo o obnovení křesťanského smýšlení v morálně zdevastovaném „východním bloku“ po pádu komunistických režimů. Vlastní forma činnosti spočívá v obnově mostů, zničených nepřátelstvím a násilnostmi mezi jednotlivými lidmi i národy, a ve hledání nových cest k přátelským lidským kontaktům, které odstraňují nesnášenlivost, pomstychtivost a egoismus daleko účinněji než diplomatická jednání a rozkazy „shora“. K tomu účelu získalo sdružení darem horskou chatu na Gruni nad Starými Hamry v Moravskoslezských Beskydech. Nazvalo ji Dům sv. Josefa (DsJ). Už třetím rokem nabízí služby křesťanským společenstvím, rodinám i mládeži k duchovním, vzdělávacím i rekreačním pobytům. Evangelizační hnutí CURSILLO v něm získalo své domovské sídlo.

Nyní se ocitl DsJ ne vlastní vinou v krizové situaci: nový majitel vodního zdroje, ze kterého byl 40 let dům zásobován pitnou vodou, přešel svévůli vodovodní přípojku a slíbil obnovení dodávky za pro nás nepřijatelných „tržních vztahů“. Domáháme se nyní soudní cestou svého práva, avšak úřední jednání je nekonečně zdoluhavé. Museli jsme odvolat všechny přihlášené hosty; v následujících týdnech je tím ohrožen i průběh dvou karmelitánských exercicií a dvanáctého kursilla pro muže. Rozhodli jsme se urychleně hledat na vlastním pozemku náhradní zdroj pitné vody. Situace je pro nás v tomto roce obzvláště katastrofální, protože veškeré naše finance odčerpává nedokončená oprava krovu a střechy staré budovy. Prosíme vás proto o modlitbu za nalezení dostatečně silného zdroje nezávadné vody a za zdárné dokončení stavby celého vodovodního zařízení do začátku zimy. Prosíme též, je-li možno, o finanční příspěvek na toto nečekané vydání. Bankovní spojení na konto MOST A CESTA u KB Olomouc, č. ú. 51331-811/0100.

Žarošice (okr. Hodonín) – fatimský den 13. října – začátek v 17.30 hod. – svíce s sebou. Informace o poutích na tel. čísle 0629/63 16 16

KŘESŤANSKÝ DOMOV MLÁDEŽE

u svatě Ludmily, Francouzská 1/585, Praha 2-Vinohrady, nabízí výhodné ubytování v centru Prahy o podzimních prázdninách tj. od 24. 10. do 29. 10. 1997, dále o vánočních prázdninách od 27. 12. 1997 do 3. 1. 1998. Stravování zajištěno.

**Telefon: 02/25 55 63, 24 25 29 44
paní Stříteská, fax: 02/25 56 02.**

EXERCICIE NA VELEHRADĚ

ŘÍJEN 1997:

21. 10. – 25. 10. – exercicie pro starší osoby, P. V. Ondřej SJ ● **24. 10. – 28. 10.** – exercicie pro ženy a muže do 50 let, P. J. Vinklár OP.

LISTOPAD:

5. 11. – 8. 11. – exercicie pro ženy, muže od 50 let, P. R. Janča OFM ● **12. 11. – 16. 11.** – činný život Ježíše Krista (I. pokrač.), P. K. Weichsel SJ ● **19. 11. – 23. 11.** – utrpení Ježíše Krista (II. pokrač.), P. K. Weichsel SJ ● **26. 11. – 30. 11.** – oslavení Ježíše Krista (III. pokrač.), P. K. Weichsel SJ ● **26. 11. – 29. 11.** – duchovní obnova pro podnikatele (pokrač.) P. F. Hanáček ● **3. 12. – 6. 12.** – adventní duchovní obnova – ženy, muži, P. F. Petřík ● **9. 12. – 13. 12.** – exercicie pro starší osoby, P. V. Ondřej SJ ● **10. 12. – 14. 12.** – duchovní obnova pro snoubence, P. F. Hanáček ● **28. 12. – 1. 1. 1998** – příprava na rok 2000 pro mládež (J. Kristus...) P. R. Kuchař SDB.

Exercicie začínají v první uvedený den v 18 hodin.

Ceny za pobyt: ubytování na osobu a noc:
dvoulůžkový pokoj 80 Kč
jednolůžkový pokoj 120 Kč
apartma pro 1 osobu 200 Kč
celodenní strava 80 Kč

Poplatek se platí při nástupu. Jednolůžkový pokoj nahlásit při objednávce. Mládež, studující a sociálně slabí mohou při nástupu požádat o slevu.

Přihlášky posílejte na adresu:

**Poutní a exerciční dům Stojanov,
687 06 Velehrad 62,
tel./fax 0632/714 20.**

VE ŠVÁBENICÍCH U VYŠKOVA bude každou neděli od 28. září do 16. listopadu 1997 otevřena v části historické budovy staré školy pod kostelem velká výstava poprvé uskutečněná v ČR s názvem: **PAPEŽOVÉ DVACETI STOLETÍ**. Spolu s ní je připojena výstava: **PO STOPÁCH SVATÉHO VOJTĚCHA**.

Výstavy jsou sestaveny z více jak 1 500 obrázků, pohlednic, fotografií, poštovních známek, životopisů a jiných dokumentů z této oblasti. Otevřeno bude od 8.30 do 12.00 hodin a od 13.00 do 17.00 hodin. Vstupné je dobrovolné. Výtěžek bude věnován na velké opravy zdejšího kostela sv. Michaela.

LIGA PÁR PÁRU (pro přirozené plánování rodičovství) oznamuje změnu adresy: **Fügenerova 143/9, 272 01 Kladno, tel./fax: 0312/68 66 42. Nabízí kurzy PPR v celé republice i na Slovensku.**

DVĚŠTĚ LET KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE V DOBŘÍŠI oslavíme v neděli 26. 10. 1997 v 9.00 hod.

Mši svatou slouží otec biskup Jiří Paďour.

V 15.00 hod. svátostné požehnání, v 16.00 hod. divadlo Petrklíč – „Dlouhá cesta domů“ (hra o sv. Vojtěchu), v sále zámku.

AVETOUR – JIŘÍ CHVÁLEK DOBRUŠKA

Do SVATÉ ZEMĚ za mimosezonní ceny!!!

IZRAEL – 3. 2. – 10. 2. 1998 – 17 990 Kč!

IZRAEL – 3. 3. – 10. 3. 1998 – 17 990 Kč!

Obě cesty letecky z Prahy a do Prahy s komfortním letadlem Boeing 757 s izraelskou společností EL AL.

Vše již v ceně – letadlo, poplatky, luxusní autobus v Izraeli, 7x ubytování v hotelu s polopenzí, kompletní pojištění, průvodce, lékař, duchovní doprovod, drobný dárek.

Pro skupiny od 10 osob další slevy.

MEDJUGORJE – 4. 12. – 10. 12. 1997 Neposkvrněné početí ● 27. 12. 1997 – 2. 1. 1998 Nový rok

Cena vždy 1 700 Kč, kompletní servis a program.

Přihlášky a informace: AVETOUR – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax: 0443/219 29, 0602/44 16 70, mobil 0601/24 58 64.

PŘIPRAVUJEME MEXICO – QUADALOUPE

Velký 10–14ti denní okruh Mexicem v druhé polovině března se zkušeným průvodcem.

Orientační cena v rozmezí 30 000 – 35 000 Kč. Vše v ceně – letenky, ubytování, strava, mexický bus, průvodce, pojištění...

DUCHOVNÍ OBNOVA SE SALESIÁNY VE LHOTĚ U OLEŠNICE NA MORAVĚ

● **čtyřdenní o rodině, dětech a mezilidských vztazích** podle křesťanské tradice – **exercitátor:** P. Josef Brtník SDB, ředitel brněnské komunity.

Termíny: ● od večera pátku 14. 11. 1997 do úterý odpoledne 18. 11. 1997; ● od úterý 18. 11. 1997 večer do soboty 22. 11. 1997 odpoledne; ● **cena:** 750 Kč, strava, nocleh, režie.

● **víkendová pro mládež** o smyslu života – **exercitátor:** P. František Blaha SDB nebo P. Milan Mihulec SDB z Brna Žabovřesk.

Termín: ● od pátku večer 12. 12. 1997 do neděle 14. 12. odpoledne; ● **cena** 360 Kč.

● **Přihlášky přijímá a podrobnější informace poskytuje:** Římskokatolický farní úřad, 679 62 Sulíkov 24, tel. Fr. Blaha 0521/46 29 51. Přihlášení obdrží písemné informace v dostatečném časovém prostoru. Již nyní je třeba tuto akci podpořit modlitbou, obětmi i dobrými skutky.

Neděle 19. 10. – 29. v mezidobí
Mk 10,35–45

I křesťan je v pokušení zajišťovat si štěstí a úspěch získáním nějakého přednostního postavení. Ježíš tuto „moudrost“ zcela obrací. Pozice služby je pozice jistá, protože se podobá pozici Božího Syna.

Pondělí 20. 10.
Řím 4,20–25

Věřit Bohu je mnohdy nesnadné. Člověk se obává, že je Bůh podobně slabý a bezmocný jako on sám. To je ale naprostý omyl.

Úterý 21. 10.
Řím 5,12.15b.17–21

Složitá Pavlova řeč obsahuje jednoduché a úžasné poselství: Co Adam zkazil, to Ježíš napravil. Hřích je odplavován proudem Boží milosti.

Středa 22. 10.
Řím 6,12–18

Hřích je stálým průvodcem našeho života. Vládnout však nesmí! Jak toho dosáhnout? Nesloužit svým přáním a představám, ale živému Bohu. Je to obtížné, ale je to možné.

Čtvrtek 23. 10.
Řím 6,19–23

Kdo je skutečně pánem mého života? Kdo má nade mnou vládu? Komu sloužím? Tyto otázky je třeba si občas položit. Odpověď na ně však nesmí být povrchní.

Pátek 24. 10.
Řím 7,18–25

Dobré úmysly a špatné činy! Jak bychom to z vlastního života neznali! Není to ale tragédie. Ta by nastala až tehdy, kdybychom hledali vítězství v sobě a ne v Bohu.

Sobota 25. 10.
Řím 8,1–11

Člověk duchovní není člověk světu vzdálený. Je to však někdo, komu nevládne svět s jeho ideály, ale Bůh svým Duchem. To mohu a mám být i já.

Dnešní člověk slyší raději svědky než učence. A když naslouchá učencům, pak proto, že jsou svědky. Evangelizace je především záležitostí svědeckví.

Pavel VI.: *Evangelii Nuntiandi*

Neděle 19. října 29. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Iz 53,10–11 Ž: 33,4–5.18–19.20+22 2. čt.: Žid 4,14–16 Ev.: Mk 10,35–45	odp.: 22a
Pondělí 20. října férie	- 1. čt.: Øín 4,20–25 Lk 1,69–70.71–72.73–75 Ev.: Lk 12,13–21	odp.: 68
Úterý 21. října férie	- 1. čt.: Øín 5,12.15b17–19.20b–21 Ž: 39,7–8a.8b–9.10.17 Ev.: Lk Lk 12,35–38	odp.: slov. 8a+9a
Středa 22. října férie	- 1. čt.: Øín 6,12–18 Ž: 123,1–3.4–6.7–8 Ev.: Lk 12,39–48	odp.: 10b
Čtvrtek 23. října férie	- 1. čt.: Øín 6,19–23 Ž: 1,1–2.3.4+6 Ev.: Lk 12,49–53	odp.: 7
Pátek 24. října férie	- 1. čt.: Øín 7,18–25a Ž: 118,66.68.76.77.93.94 Ev.: Lk 12,54–59	odp.: 5b
Sobota 25. října férie, nebo sobotní památka Panny Marie	- 1. čt.: Øín 8,1–11 Ž: 23,1–2.3–4ab.5–6 Ev.: Lk 13,1–9	odp.: slov. 6

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	19.10.	20.10.	21.10.	22.10.	23.10.	24.10.	25.10.
Antifona	812	826	841	857	873	889	905
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	857	873	889	905
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	893	908
Antifona k Zach. kantiku	821	831	847	861	877	894	909
Prosby	817	831	847	861	878	894	909
Záv. modlitba	722	832	847	862	878	895	909
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	722	836	851	865	882	898	914
Nešpory: SO							
Hymnus	807	821	837	852	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	721	722	840	856	871	887	904
Prosby	811	826	841	856	872	888	918
Záv. modlitba	722	722	841	857	872	888	904
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260
							1238

Informace o předplatném

Předplatné týdeníku

Světlo na rok 1998

– cena za jeden výtisk 6 Kč

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace na **zvláštní příloze** Světla v tomto čísle.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou v 1. č. 1998. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (kusů, adres, termínů fakturace), prosíme nahlásit nejpозději **do 15. 12. 1997**.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti odběratelé, **kteří ještě Světlo neodebírají** a chtěli by si týdeník Světlo předplatit na rok 1998 na svou adresu, mohou si jej objednat na korespondenčním lístku na adrese administrace (viz tiráž vpravo). Zašleme jim ihned složenku na zaplacení předplatného na rok 1998. Světlo jim začne docházet až po zaplacení předplatného.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Maticе cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

**Placeno převodem
706 035**

Novinové výplatné

Odesílatel:

Maticе cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticе cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství (jako Litmanová, Medjugorje aj.); se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme. Č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila, ku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SR, §. p. ZsRP Bratislava, správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku a fax 068/522 28 03 (e-mail: stilia.maticem@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní Maticе cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon